

RESPONSORIALIS

AI SĂ DAI O TRÎNTĂ PÎNĂ LA URMĂ [CÎND ORDINEA]

JÓL ODAVERED MAGAD AZ LESZ A VÉGE [MIKOR A SORREND]

Ai grijă, să nu te lovești,
Zburînd nesăbuit, de anii de război,
Acestor trepte de timp acum le ești
pariul, ca la o cursă de trap; — de ce —
să coborîm pînă la anii douăzeci? Uite, ce frumos este
acel an optzecișiopt, de aici,
dintr-unul de șaptezeci, în retrospectivă: o, aceste
forme de mărci de mașini; veri calde cu sîmburi de vișine!

O, acești tociți de reci, noi
decrete, acești cu bucățele de ciocolată, o, aceste
vînturi moi, dar pe alt rînd de case,
nu mai bat ploi în praf pe dîmburi;
sub culori de ochi de nerecunoscut
nou-nouți de sănătoși, dinți frumoși încleștați;
îți amintești cum se îndrăgesc atunci-acolo acest

bărbat și femeia aceea?

Acum trec unul pe lîngă altul și îi adie
amintirea viitoare
a timpului: tînjirea aceea
o mai știi, oare? Uite, acum se agață
de alții, pășesc, fac semne din-
spre lucruri încă de trăit și supra-viețuit. Splendoare
mocnită de gît de rățoi, după-amiază de Europă răsăriteană
aruncată asupra zilelor în surpare —

Ai vrea să ne vezi pe noi înșine cum
îi privim acolo? Totuna-i
că sîntem acolo sau aici. Viața
noastră-mpletită cu această plutire de fire de cositor,
sub noi doar un neted teren, gheață,
schimbări înapoi cu pete de ulei. Conținuturi
următoare se desfac în prezent;
optzecișiopt — ți-amintești? — la vederea
atîtor suferințe leșini.

Pînă ne-așternem te țin și Acum
în brațe.

[PRE]CIRIPIRE LA POEZIILE-MI MAI NOI, ADICĂ

RECUNOSC DESPRE CEI DOI VORBITORI CĂ

[ELŐ]HANGICSÁLÁS ÚJABB VERSEIMHEZ, VAGYIS BEVALLOM

A KÉT BESZÉLŐRŐL, HOGY

Nici nu știu *cine* or fi,
sau poate *ce*, suflete și umbre-laméle,
niscaiva spiriduși, cobolzi, două stafii,
cîrcei cît mazărea, bile de-a apei tărie
în dreptul unei vederi sau vedenii.

Plutesc aici deasupra-ne, prin trupuri,
prin fiecă existență poroasă;
și rătăcesc aiurea în și prin noi
zboară cînd-cum.

Ei sînt acei
care doar sînt, de ce, cum, nu știu,
și nici ei nu se gîndesc: această multă fire
bună e, frumoasă e, necesară e, multă, puțină?
Ei nu necesită descriere, ce fel de
formă, substanță, culoare face unul și ce
crește din ei mai departe sau se risipește,
între Dumnezeu și om, ei: nici carne, nici pește,
nu au scînteie divină, nici omenească,
și zău nu pare să îndrăznească
nici un nume de ei scai să se ție.

Dar aud ce vorbesc acolo *dincolo* ei,
într-o ființare de alt fel *despre aceasta* care
aici modelează existența completă și-n care
se adîncesc, în sens propriu, acești
nu știu cine-ce, „cum să-ți spun”-uri.

Dacă există — fiindcă *există* — Milostivire
de ce nu izbucnește în flăcări, în mistuire?
Aceasta și *Ei* o cunosc, asta ne e comun
substantivele și verbele ne sînt stră-
buni tuturor, numai că în alt fel ne înrudim.

Așadar aceste nu știu ce fel de anume
și plîng și rîd, se-nduioșează, se poate spune
că știu tot și înțeleg tot,
îi îmbibă, ca sarea, saramura,
cunoștințele absorbite din această altă-ne existență
și poate noi în ei sîntem doar cantitate,
o adînc simțită
umedă noțiune.

ZONE

ÖVEZETEK

Hai, desfășoară-te în toate timpurile

Aici nu mai ajung
cu salturi de pește grenadele de pene

Agață-te în aceste frînghii de lună
crezi că a muri pe drum e ușor?

Ți s-a schimbat data nașterii
Nu aștepți
Decît să te pregătești zilnic
De bucuria cea mare

Nu-i cunosc obiectele,
Vîrsta cealaltă.
Viața-i e timp prezent
Cu mine. într-o unitate unică-existența.

*

În goană, pe marginea morții, roată,

Gonește prin sclipătul ochilor.
Ce faci cu atîta timp nemelițat?
Vertebrele-ți sînt din jar care sfîrîie
Hei! miros de promisiune și suferință!

Ai spus

Eliberate, scări de plete
Funii de cățarat flutură-acolo!
Amintește-ți de toate ierburile
de primăvară

Fiece răzvrătit pentru iertare

— — — un rug se aprinde

Cu flacăra îți asurzește simțurile

Cuvinte înecate ca și
răcite instrumente de tortură

Mirosul macilor nimiciri în șuvoi:

Sus-sus pe țărnul de aici!

Acesta-i un alt timp al nostru, simți

Să vină
Ca iubiți eliberați,
Clătinându-se pereche
Toți sub poveri.
Și să vină și cei fără pereche,
Cei amari și acuzatori,
Cu guri și genunchi poticnindu-se.
Îi prind în cădere;
Sorbind pustiirea din juru-le
Vor fi pământ, iarbă verde, rîuri viguroase!

(Și acolo la gardul de toamnă — vezi?
Stau ei lipiți unul de altul,
Deasupra-le gloria scapără în fire de funigei,
Sub tălpile lor mâini de frunze
în cinci degete se despică.
Strălucește sînge de toamnă.

Uite, pe tufiș,
Cîte mărgele-s violet-gălbui neretractile!)

*

Cînt în mare pînă în tălpi

*

Mormintele-mi din adînc fără semn
Nici el nu le poate așterne cu ai mării nămeți

*

Se decide
A cui e împărăția și puterea

*

— — — —Acum el rătăcește jos
în cimitirul mării,
se clatină în cala pianului
și cutia de rezonanță îi răspunde

Cum se va ridica
Pe el ca striuri de anghilă — —
*

O frînghie de mîini
Deasupra lemnelor care se îneacă
Pășești pe ape unde
Țintuiți împreună
Fiul și stîlpul unul pe celălalt
altora

Se arată
Se topește cîrcelul radio-undei
Îndură-te pentru imagine, îndurare

Încet și Pămîntul răsare.

PEȚIRE

HÁZTŰZNÉZŐ

Ce ai vrea să vezi
în craniul fetei cu cap străveziu
branhii de-un roz de somon
crengi vineții ce pulsează?

Ia seama, dacă se împrăștie
vîrtejul roșeții sepia și iarăși
capul devine străveziu, se destramă,
aidoma ceții, păr și os

uită-te la cine se gîndește acum
— poate ar trebui să-ți întorci privirea un timp —
dar uită-te, dacă m-ai tot sîcîit pentru
ea:

cum se cunoaște ea însăși fata cu cap străveziu:
acum se aruncă în adînc, nebuna!
Nu judeca pripit nătăfleț, nu de aceea
te-am adus. Mai bine

fii atent: cînd se gîndește la El, și Dumnezeu i se în-
vîrte în cap, neîntruchipat,
doar ca un fel de culoare ce umple! Fiindcă
— uite — dinspre piept îi vine pentru El
ca un nor
și-i inundă capul — — — —
—————
— — — — — capul deci
astfel este inundat de culoare, precum adineauri
ceața sepia — :
Ar vrea
ca El fiul Domnului sa fie. Un pic o și crede, cere.

Acum de dorința neîntrupată,
capul, din nou, îi este inundat de... Dar
se ivesc zorii. E adevărat, și pe mare.

Doar din ochi
nu-i alunecă în țeastă globul solar,
acolo nu-i loc, numai răfuială.

Privește
cît de necruțătoare poate fi umilița!
Ea însăși
se privează de creare, ca pedeapsă
— își închipuie — dacă nu poate tră — — —
Fiindcă, uite, uite, în veci
nu scapă de El, luminează acolo întotdeauna
ochii lui care-și schimbă culoarea, o privește și
El pe fată, dinăuntru. El nu-i decît privire, doar mișcare
aici înăuntru n-are viață, se transcrie
în realitatea prezentă, timpii i se închid
în imagine, aici în cuvinte ce se mișcă viața lui
împietrește, devine perlă în scoică
aici i se oprește și moartea, în clipa-os
nu se mai transformă.

Nu măi pot nici să mă uit cît e de searbădă
viața frustrată de Celălalt — și nici la moartea în doi.

De ce îți stă respirația? N-ai mai
văzut niciodată de sine stingătoare — — — —

RESPONSORIALIS*

RESPONSORIALIS

Seară stele cozi de păun
La poartă cupeul închis
Se salvează șarpele roză
Bate inima-cizma ești prins
de nu evadezi în alt timp

Alergare-n picior în obraz
marea pe țărături inundă
se salvează verbul dorința
bate amintirea-ți te-afundă
în al iubirii crude răstimp

La poartă grilaj sedefiu
O umbră se vede prin el
Cheia de ceară arde se-ntoarce
Suav un zmeu sclipăt de oțel
Din brațe ce-nhață te smulge

Drumul crește grilaj
în spate loviri hăițuire
soarta arde se întoarce
te ține bolta de aer a ta fire
te dărîmă cu palma te smulge

De ochii de păun să te scapi
Alergarea o să te adune
într-o nesfîrșită mișcare

—————
Osul cheia în piept se topesc —

AU FOST DOI PORUMBEI, ÎNSÎNGERAȚI PUȚIN,
LEGAȚI DE PICIORUȘE UNUL DE ALTUL, PE MASA DE PIATRĂ
KÉT GALAMB VOLT, KISSÉ VÉRESEN, LÁBUKNÁL EGYMÁSHOZ
KÖTVE A KŐASZTALON

— dar atunci să ne luăm cizme
pîna la genunchi, ochelari puternici, cuțite-
le și hai în grădină!

Acolo printre copaci care picură și arici,
umbre mișcătoare și ruine
în construcție
izbind vitejește — — —

— nu așa în șoaptă, în furișări de umbre
printre frunzele de viță, stîlpii casei
înăbușind sub tălpi pocnetul dalelor
dispărînd prin perete ca, una prin alta,
guri nedescoperite, neîngrădite
atunci nu așa cu siluete cufundate
între foile copacilor ce șușotesc
adulmecînd zgomote imperceptibile

atunci nu în cîmpul de forță al fricii mele
orbite de beznă

atunci să luăm cuțitele trupul
bătut de rouă și haide

ÎMPLETITURĂ

(de Cuvînt, sunet, Ardeal, 1981)

FONAT

(Szó-, hang-, Erdély, 1981)

In memoriam Bartók Béla

I.

Cînd plînsul nu răzbate
Cînd rîsul nu răzbate
pîină pe obraz se deformează acolo
pîină la gură gîlgîie acolo
după ochi în gît
în coşul pieptului
nu-i voie, nu se poate;
dar îl ascuţi doar lăuntric
Ai alerga în cerc
nu îndrăzneşti, nu cutezi
în păienjenişul de străzi;
să alergi neînfrînat
Simţi: e în veci terminat
prin parc
deja de ne-mai-schimbă
spre cineva să-l îmbrăţişezi;
ceea ce ca un zid te cuprinde.
să fi văzut, te-ai deschide;
Acoperit de un clopot înfierbîntat
prin recunoaşterea copleşitoare
nu eşti instrument spart, deteriorat
să fii înţeles, să înmînezi
doar în tine o spaimă de creare,
această buimăcitoare splendoare
te străpung ale adevăririi termite
exaltarea simţurilor de orientare
şi simţi: te risipeşti ca bruma şi ceaţa!
cuprinzătoare a toate
Țipînd, ai vrea să îneci

*Cînd, fierbînd, te dizolvi, căzînd
sfîrșitul, încă o dată viața.
în neîncercata plenitudine, în moarte.*

II.

Plutesc existența zăpada:
moale ca melcul, un măr tună
în tobă, — lacrima se topește
cuvînt hățiș să depună.

Cad existența cuvîntul:
una din parce toarce o ursită
moale ca toba, alta o desface;
țara-i în zăpadă zăvorîtă.

Zăvorul sare, ochiul păpușii;
de printre sunete cad tăceri
ca niște mitralii, într-un
hățiș existență pier.

O țară pentru-o scrutare!
În hățiș de coarde iernează sunetul
pe-al existenței și zăpezii cîmp:
cu el și tu — nu numai tu.

PATERNOSTER

PATERNOSTER

Să cobori încet înapoi
prin scoarță de vise, interioare materne,
prin capele craniene, prin forme
plutitoare, pînă la bulgării zgrunțuroși

de amintire, pînă la aluviunea de fapte.

Să cutreieri

în timpul de obicei unidirecțional
ținuturile trăite,
rămase fără nume.

Să conturezi acel loc în timp,
în care sîntem purtați împreună

ca gHEME de ciulini alungate de vînt

În această umbrelă
pentru doi

ieșim de pe muchia conștiinței,
și apoi

haide,

*Să-l urmăM pe cel ce coboară
Ne merge în față, cade-nainte,
încotro oare?*

*Înțelegem astfel ce într-atît închide
Un om, încît pare că nici
formă a sa nu mai are,
Că-mprăștie raze, devine
asemenea nouă,*

Ființa-i pleznește

dar nu se destramă.

*Se zbate-n rădăcini de polipi, cată
Printre pereți și vene o fantă, unde —*

Sărind peste întîmplările
de ieri,

spre copilăria
care se strînge, în care
aerul este deja rarefiat de-amintiri,
adulți și prieteni de demult
așteaptă ca statui,
pe mari cîmpii ierboase, goetheene
case gonesc înapoi, înapoi,
se umplu de lămpi și pendule

Trosnesc doagele coastele

pe-al timpului jgheab lunecos
în prăbușire ajungînd pe pavaj

cu picioarele-n jos
oprit de grilaj

pe aripi de scoică
în cele două părți
case la fel
grădinile
ninse de-aceeași iarbă
agățându-se, palme de frunze

Hei, trăiește aici cineva?

Miresmele grădinilor aidoma

Ca porțile să se deschidă
pentru cei în zăbavă
Încotro să se deschidă
celui ce scapă
afară

sînt

Toarce fier în noapte de prună
Un gang lung conduce
În hale mari cu ecouri
Judecătorul așteaptă

înăuntru
*aproape încă de
existență, sub suprafață
cînd doar în încăperi netrăite
ajunge cel care-i Oaspe*

Îmi umblă-n urmă umbră de beton

Fața-mi de stropșoricel
O-nșir pe speranța de tunel

deasupra-mi
aerul e roșu pahar
prin pereți
intră hîrșîind
un Liliac
broască mustăcioasă luni
încet coboa

	p		z	
	r		i	
acest	vis	e	al	altuia
	n		e	
	s		l	
	i		o	
	t		r	
	a			

Unde mă-mpinge cel ce strigă la mine?! Înapoi!

Țiuit, țipăt amaric de uliu — — —
 ascult acum înăuntru, ou spart
 plescăit,
 liniște ce urmează. Măcăit
 de broască umflată șiroaie tăcut.
 Iese din coji Necuratu,
 embrionul negru, scăpatu,
 care groaznic apoi a urlatu!

*ascultă, ăsta-i deja al ei
 aici se-mpotmolesc, se
 adună
 în juru-i — — —*

Cineva-mi bate și dă-n
 ciocănel și nicovală,
 în urechi, pe coji de nucă,
 iar altcineva, ah,
 muge din trompa lui Eustah!
 Sunetul
 ca o unghie ruptă
 prin care tragi un fir de păr — — — !

Și dacă țipătul mai scade, acolo
 înăuntru un nou sunet zboară, dar curat,
 cuvînt prietenesc, pînă ce încă o dat' — — —
 îl ascult, un sunet de căldura sării,
 de-acum zece ani, îl absoarbe
 trupul și sună, deja celălalt

*la acel rîs
 de
 culoarea verii*

cîntînd murmurat: *Dumnezeu m-a bătut
da' nu m-a durut*

încă pe nici un om
nu l-au bubuit așa pe dinăuntru
se tocește trupul
sunetul!

Dacă e, *există*,
unde e acel de după el —
în trup sîngele se derulează
ca o bandă și-mi reproduce: *sint
categoriile fundamentale se videază*.
— asta i-a spus lui
Gusztî. Nu cina de pe urmă
a fost. Doar seara
de pe urmă.

Desfăcîndu-mă din teci, ca un bob,
ca sîmburele morții din corp,
asupra-mi panică, țipăt de uliu îngrozitor,

Mă asurzește! Ajutor!

Ajută ca sunetul să fie-ncercuit
prinde-mă-n cădere, mă liniștește.
Cum să *resune* în acest Tînguit
cel ce-a Trăit?!

Géza ar scrie așa: „o, ceruri,
m-am gîndit că după-amiază voi trece
pe la Bretter”,*
m-am și dus
printr-un cimitir întors cu capu-n jos
și-am dat de el. În pardesiu, sub un copac,
se-ngrămădeau împrejurii ciori,
o ceată de discipoli, prieteni-cerșetori,
fiecare unic și adevărat. Hainele-i erau atît de largi
încît îți venea să plîngi.
Alături de Gusztî stătea acum Gáspár,
în spate Sándor-i mînioși răsar.

*Pornește — ai grijă —
ca un vehicul gol
ține-te
că te tîrăște*

Și în Hajongard* împrejur, tarabe,
grătare, bucătării populare,
ringșpiluri așteptau mulțimea,
ospăț de pomină.

Asta să fie
învierea?

— atît a reușit
să-ngaime o piatră gălbejită, morție.
Îi văd încă literele cu licheni
topite arzînd în devălmășie.

Ei, ce e? — zicea Bretter. Ce-i?

Sus fruntea;

Poate jeliți. Asta-i Vizită?

*

Mai încolo se frigeau deja mititei
Împrejur doar pietre. Locul tixit.
Trebuia părăsit.

*

Primește închinarea-mi
Prințe tăcut, cufundat!
Acum, în a lor umbră, aceste poezii
au trecut, s-au afînat.

*(Nu-nțelege nimeni,
nu-nțelege nimeni
nu-nțelege nime
ce anume nu-nțelege nime
asta a fredonat în difuzor
un Purtător de Cuvînt.)*

Această poezie acum el o scrie

De ce astă cufundare în poezie străină
ca o gîză într-o crăpătură,
de ce aceste baloturi de tutun arzînd,
Cum de nu cad strungărețele dintre dinți
cum de nu îngrozește hăpăitul zăpezii,
ovăzului ploii, se sudează oasele smălțuite
astfel se refugiază locuitorii
șatrelor de pâr arzînd, înnebunite

*Pe cineva părăsește,
dezvelește*

firele de metal se încing
sub
atingerea de mare a valurilor
mîinii
De ce ăl care odată pe Tine

De Unicul

... nu scapă de cutremurul
de sub piele i se dărîmă corpul
cu tunet groaznic în lipsă
de parcă pînă atunci magnetizate
viscerele i s-ar fi prins laolaltă
în spațiul cuprins dintr-o privire
și plînsetul de sub față
cum tună!

dorește să— — —

una peste alta
șiroaie de perle reci se rup
nod de cuvinte în gură în gît
alunecă se topesc de cutremur
în cioburi mate de sticlă

ACUM!

ACUM!
CÎND STAI LA ȚĂRMUL
TIMPULUI PLAT
ȘI NU-I CIN' SĂ SE APROPIE
CU PAS APĂSAT

numai frica tiptil
te-nhață astfel rătăcești
un arbore gol ești
spre pămînt aplecat
incapabil chiar să tînjești
cu viața ta îmbrăcat
meșter de sicrie
pe calul de bronz

un leș ce poate fi schimbat — — pe podul din adîncul apei
uite!
Om mașinărie!

*

— Și Păpușa asta? Cum trăiește ea,
care, în oglindă, nu-și vede părul sîrmos, ochiul
îi iese din față, nici nasul nu-i stă la loc.
Și mai e acolo și-o gură, din care una-alta-i mai iese,
și mai e bustul de sîrmă pufos, acolo, scobitură, în cele două părți atîrnă
cîte-o mîină terminată-n franjuri, și de-ar vedea ce mai ascunde
ce crește-năuntru!

Cum poate crede că încolțește
în ea ceva transcendent;
cum de se amăgește?!

DACĂ NIMIC DIN CE E VIAȚĂ ȘI MOARTE
BUCURIA-MI DUREREA-MI NU CUPRIND
EXISTENȚA ÎN SINE ASTFEL ARDE
TOTUNA-I C-O SUPORT, CĂ IAU PARTE

îmi crapă fața

Îți arde smalțul pe față
Curge pe față o zeamă gîngășă

Toarnă din pămînt din înalt

Iarbă ce crapă asfalt

despre ușurință să te lumineze

întorcîndu-se de la manevre
o caravană pașnică de tancuri

(debarcăm și noi
strîngem velele branhiilor)

Mă bătuțește-n adînc

umblu de-acum
în sala de jos
merg peste tot

Privirea
îmi fumegă parcă pucios
cum arzînd
o înalț hașurînd

Ce fel de gură de cambuză
Se deschide
Osînză străvezie de meduză

Acum cînd le privesc
toate-s deja bătrîne
pe-aceste crocante vînzătoare
cu mile deasupra-mi le afli

O fereastră-pupilă
în sfîrșit liberă!
Pe fața orașului de piele ciuruit
găuri negre,

la pasul meu
toate porțile se deschid

trasă pe roata țiganului
mă rostogolesc *înapoi*.

Acest cîntec
îmi iese în față
ca un strigăt,

simt, mă împinge-napoi
deasupra zilelor, la suprafață
mă mistui în el

mă aruncă în sus un șuvoi
începe în el și Cluju-mi
cel de odinioară, îmi iese în față
cel care de-aici s-a mutat
și cel care aici s-a mutat
cel fără nume și chip
si cel fain îmbrăcat,

sub al ei microscop în piața mare
cu năfrămi de zăpadă sporovăiesc
mișună tinere hoștezence *
cu de-ale lor de vînzare

în ochiul albastru de scarabeu, iată,
piața Clujului e neschimbată

vin precupețe cu haine de piele
cu poșete de vinilin,
vin țărani cu fețe de-asfalt
întrebînd nehotărît
de potică,
tăicuți-arhivari uitați pe aici
pe după biblioteci
răvășite;

și fete cu baticuri de muslină rupte
portul de oraș nu
prea stă pe ele, sub fuste
prea scurte nepotrivite,
pantofi cu tălpi groase,
sus dinți
nou-nouți
în viplă potcoviți;

în locuințe-cazărmi consemnată
armată de tot legumoasă,
la nesfîrșit înșirată
în blesteme grele-mbălată;

care primește apă de baie
o dată pe săptămîină, să se laie,
căminiști care nechează
în cinematografe, lălăind
la sîn de botezuri
și nunți, izbind
cu pumnul în masă
vine spre mine
o ceată; Femei Muncitoare
cu gurile strînse, cu bluze călcate
cu scrisături* funerare;
și vin cetățeni,
fii neastîmpărați, studenți
ale căror locuri au fost ocupate
Verbul ugric și el fu
la început;

Fac semn în partea lor —
Se-apeacă moartea asupra-mi
Cîine salvator:

---

*Doar ție ți-e dat
Ești aleasă
Că ești trează
Și totuși mă vezi*

Înapoi mai adînc înapoi
Îmi pun creastă vîlvoi
Cobesc în zorile ude
Doar *cel ce trăiește* aude

ÎN A P O I

Înainte de-a mă lovi de ultimul strat
Sub abțibild — fața
Să nu o afli
Să nu o sfișii
Înăuntru îi arde o lumină de ceată

*

(Mă acoperi cu giulgi de hîrtie)

*

De sub giulgi, de sub zugrăveală
Privește în sus fața
de ceară

*

Din *poză* ca păienjeni vînoși răsar
miriapodice

oase- - -

*în mîlul tmirdar
un zmeu răscolește-n moloz
printre oase de pește găsește
o ilustrată din Ardeal
cu participanții din 76
la Simpozionul Existențial*

Sînt toți, fain se înșiruie,
Drepti, în poza de familie.

Să-i vadă rudele de departe.
Care ne plîng după moarte.

Sînt toți prezenți, prin urmare,
Cu limbă și inimi artificiale.
Sub cămașa-cortină-n trei culori
Piele zbîrcită, ziduri și sfori.

Întregul *family* e aci! Iată
să fie scrisă, filmată, strigată,
pofțiți! Fiindcă avem, permanent,
muncitori silitori, și țărani. Și-un student.

Mîini și coruri prea onorate,
Mai sus priviri aplecate,
Tras în culori la rotativă,
Serios, zîmbetul de perspectivă.

Sîntem aici, în chip, adunați,
Binevoitori foarte, îmbătoșați,
ținuți, ca de ceafă, de *sîrmă*,
de care și poza atîrnă;

Brațu-mi, picioru-ți — pe aceleași dește.
Un fir de păr sfîrșie și pălește.

*Cineva încă
rupe unghie, masă
de piele imagini desfacă
pînă culoarea s-arată
carnea mai destrămată
se zgîie păpușa-gogoașa
să fărîmițezi tot așa*

cu vin cu apă cu-oțet

— o stradă crapă
se arată ciobul, peretele scris, o piatră
— — — explozie de ciupercă pe șirul de case,
răbufnesc în fum zidiri, curți frumoase

și pe ruine, în câteva zile
înfloresc stîrbături tipătoare;
În locul lor: statuie. Gunoi. Sau iarbă.
Vîntul rostogolește numele străzii pe-o tablă.

*

De ce plutim, de ce tot ocolim!
— poți întreba — de ce tocmai deasupra
acestora, ce într-o uni-formă-s închisei
Să privim cum timp de o viață
inconștient agonizează?
Nu se poate să nu-i compătimească
cel ce-i vede — ai zice — și sîntem
singuri, — — excluși de la atingere,
pe care l-am mîngîiat il electrocutăm
ca tiparul. Dincolo dacă pătrundem,
ne terminăm.

*Și te poți plînge că n-ar fi permis,
să-i privești — ca pe un film, ca în vis !
Ai tot trage de mine: „Groaznic, să mergem, hai!”*

Însă numai plutești și cuvînt nu mai ai.

*

Înplutirea voastră, nu-i așa, vedeți bine
ce se schimbă și ce mai rămîne?
Astfel, podurile cîte-au fost luate răsar
se deschid prăvălii, se scoală iar
caii în fața clădirii vechi a gării.
Un parașutist se înalță în turn spre clipa lansării.
Din mănăstiri, grămezi de cărți, mistuite de foc,
se cațără intacte, în biblioteci la loc,
statuile nemiloase în minereu se prefac,
pornește iarăși arteziana din parc,
lebedele, topite în var, se-ntorc iar pe lac,
și orologiile în turnuri pornesc.
Și...

Aici după biserica abației, priviți
cum seceră draci fără chip, îndrăciți,
de după vederea cimitirului călcat în picioare,

unde Someșul și drumurile au legat
case mici și grădini laolaltă,
— dă buzna o armată după cei ce-au scăpat,
pe unde umblă, pomii — roditori — explodează,
la rădăcini nemilos un excavator excavează;
cu ochi striviți, se uită case golite,
cu geamuri sparte, cu guri rînjite.

Și vine, vine spre Centru, de biserică-i tot mai aproape
armata de macarale constructoare de hale
în față-i nimicire, în urmă, îndesate
blocuri-lamă, oști îmbetonate,
oameni azvîrliți în var —
astfel de castele de cărți de beton se vor zidi
chiar de nu va mai fi
cine să le vadă, pentru că toți *înăuntru*, în Zid vor fi.

Cu inima strînsă, din Centru, încă pîndesc
mișcările oastei, răcnesc!
Nici un sunet nu-mi iese din gît,
piciorul, brațul — de piatră;
fiindcă zbatîndu-mă — — —

fără cuvînt

trec oameni pe lîngă mine
(la capătul străzii norul de praf, iată-l, vine!)
și ei nu mă văd nici pe mine, semn de exclamație
scăldat în benzină!

Doar în mîină-mi borcanul cu compot de rebarbară
din 24, în el neoverzi
barbari, varvare — — —

---

*De frica morții nedemne
Răscolită inima să nu fie*

ARUNCAT ÎN AL MĂRII TETIS ADÎNC

Cu trâmbița să mă sculați din pat,
ca în nai în orgă să suflați!
Sus, Lazări, vă ridicați!

Înainte

Înainte ca de ultimul strat

La geam un flutur se zbate
neauă ce scheaună
aripa-ți e udă
în geam în obrazu-mi
ceata lor ce se-afundă

harbuzul de soare plutește
o perlă de-arpacaș licărește
un strop de febră îmi mocoșește
în piept
inimile-mi prind a luci

Portret pe geamul celui din urmă strat Împlescăie plînsul, înecat
De cineva traversat Pergament-os capul mi-am ferecat

ÎNAINTE CA DE ULTIMUL STRAT
LA MARGINI DE ROȘII ATLASURI

m-atinge spațiul hotar
Dincolo de anestezie trezindu-mă iar

